

Sønderjylland fritaget for at betale Kirkeskat, medens de nu maa betale som alle andre Medlemmer af Folkekirken, og man har spurgt, om der ikke kunde ske en Ændring i dette Forhold — det var det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Tanke —, saa at Præsterne paa ny blev fritaget. Det forekommer mig rigtigt, at det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen dertil føjede Spørgsmaalet om Kirkesangernes Forpligtelse til at betale Kirkeskat.

Det er rigtigt, at Præster tidligere var fritaget for Deltagelse baade i Udredelsen af Vederlag for Offer og Accidenser og i Udgifterne til Kirkernes Vedligeholdelse, de to Kirkeskatter, man havde før Præstelønsloven af 1919. Dette støttedes for Offer- og Accidensvederlagets Vedkommende derpaa, at den enkelte Præst havde Krav paa hele Vederlaget og følgelig ikke selv burde deltage i Vederlagets Udredelse, og for Kirkeligningens Vedkommende støttedes Fritagelsen paa Danske Lovs Regel, at Kirkens Underskud skulde betales af Bymændene, hvortil Præsten ikke henregnedes. Men disse Forhold er jo forandret ved de nye kirkelige Love, hvorefter alle kirkelige Afgifter lægges paa samtlige til Folkekirken hørende Beboere af vedkommende Sogn, og hertil hører jo ogsaa Præsten.

Naar der nu spørges, om jeg ikke vil søge dette Forhold ændret, vil jeg sige, at jeg ikke ser andet end, at det er rimeligt, at Præster og Kirkesangere deltager sammen med de øvrige Medlemmer af Folkekirken i Dækning af dennes Udgifter efter Lovens Bestemmelser, og at de, idet de gør det, giver Udtryk for, at de ikke blot har et Tjenerforhold, men et Medlemsforhold til den danske Folkekirke.

Flere ærede Medlemmer har rørt ved Spørgsmaalet om Hjælp til Sønderjylland i to Henseender, baade med Hensyn til Spørgsmaalet om mulig Genopbyggelse af de sammenbrudte Markkapitaler, det var de ærede Medlemmer Hr. J. Oskar Andersen og Hr. Holger Andersen, der berørte dette, og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen føjede dertil et Ønske om, at man vilde finde en god Ordning paa Tiendeaflysningsspørgsmaalet i Sønderjylland.

Jeg forstaar saa godt, at man nærer saadanne Ønsker, og jeg for mit Vedkommende har selv Trang til at imødekomme dem, om det var muligt. Sagen ligger dog saaledes, at jeg ikke i Øjeblikket ser nogen Udvej til at skaffe Erstatning for de tabte Kirkekapitaler.

Som bemærket, vistnok af det ærede

Medlem Hr. J. Oskar Andersen, er det ikke rigtigt at gaa den Vej at lade nogle af Præsteembedernes Kapitaler være med til at genoprejse Kirkekapitalerne, heller ikke rigtigt at lade den almindelige Kirkeligning dække det uden videre. Paa den anden Side er det saaledes, at ikke mindst det, der skete ved Traktaten i 1922, efter hvilken man ikke kunde faa Del i den Værdiopskrivning, som kunde hvile paa de tyske Rigslove af Juli 1925, kunde berettigede til et Ønske om at stille Krav til den danske Stat om at træde hjælpende til her.

Jeg beklager at maatte sige, at jeg i Øjeblikket ikke ser nogen Udvej med Hensyn til denne Sag. Derimod er det mit Haab, at der skal kunne findes en Løsning paa Tiendespørgsmaalet i Sønderjylland, og det er da Tanken, at der skal udarbejdes et Lovforslag i Ministeriet, der snarest skal forelægges for den høje Rigsdag.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard berørte Spørgsmaalet om en mulig § 8 for Præsterne. Det ærede Medlem var ogsaa inde paa denne Sag under den saakaldte Kure-Sags Behandling i sidste Rigsdags-samling. Jeg mindes, at han gjorde gældende, at naar en Præst maatte falde, fordi han — og det var utvivlsomt et afgørende Punkt ved Dr. Kures Afskedigelse — førte falsk, ikke ortodoks Lære, saa maatte man da paa den anden Side heller ikke tænke paa at skaane Præster, som med deres Liv vakte daglig Forargelse for deres Menighed.

Jeg gav den Gang Udtryk for — og jeg gentager nu —, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Kammersgaard i den Betragtning, men jeg maa med Hensyn til Spørgsmaalet om en „§ 8“ for Præster henholde mig til, hvad jeg den Gang udtalte med Hensyn til Fremgangsmaaden, naar man skal fjerne Præster, hvis Liv er til Forargelse for Menigheden. Jeg henviste der til Biskoppernes Indflydelse i Sagen. Det forekommer mig stadig væk, at det er i første Række Biskoppens Pligt som Tilsynsmand for Stiftet at gøre Indberetning om saadanne muligt foreliggende forargelige Tilfælde, og jeg gentager, at der vil i Ministeriet være den mest beredvillige Lydhørhed overfor saadanne Indstillinger. Ogsaa i Ministeriet er man paa det stærkeste interesseret i, at ingen Præsts Liv skal lægge Kirkens Arbejde Hindring i Vejen. Der har ikke i min Ministertid foreligget noget Tilfælde, om hvilket det gjaldt, at man ikke tog sig af det, men jeg vil gentage, hvad jeg